

FARNOST KOBYLKA SPOLEČNOU GESTOU

ZPRAVODAJ KOBYLĚDĚDINA č.3/2010
PŘÍLOHA FARNÍČEK č. 3

Do školy jdeme s požeňáním

„Váš nebeský Otec ví, co všechno potřebujete. Hledejte především jeho království a spravedlnost. A všechno ostatní vám bude přidáno“ (srov. Mt 6,25-34).

První zářijová neděle patřila v kobylském kostelíku našim malým i velkým školákům. Naše babičky říkávaly, že bez Božího požeňání je marné lidské namáhání. Proto jsme společnou modlitbou dětí, rodičů i učitelů vstoupili do nového školního roku s vědomím, že jej odevzdáváme do rukou toho nejpovolanejšího.

NA SLOVÍČKO S OTCEM ONDŘEJEM

*Milý otče,
začal nový školní rok a my bychom vám rádi položili pár otázek na
téma „vzdělání“, jak jsme našim čtenářům slíbili v minulém čísle...
Takže:*

Vzpomínáte na studentská léta rád a jak se díváte na význam vzdělání v dnešním světě?

Vždycky vzpomínám na den, kdy jsme vstoupili do semináře. Dnes mi zní v hlavě slova otce rektora: „Jaký bohoslovec do semináře přijde, zhruba takový kněz z něj jednou bude. Jen o něco málo obroušený.“ To znamená, že každé vzdělání nám dává příležitost lépe poznat sebe sama a toto poznání nám pak pomáhá správně žít, stávat se více lidskými a nalézt správný směr života, který má hodnotu nejen pro nás, ale i pro ostatní. Přesto žádná škola ani diplom sám osobě

nezpůsobí, že se staneme dobrými lidmi. Nemusí také vždy platit, že vzdělaný člověk je zároveň moudrý.

A co vzdělání náboženské? Neměly by naše děti mít mnohem větší kulturně-náboženský rozhled, i když třeba žádnou víru nepraktikují?

Četl jsem na internetu, že se bude v českých školách vyučovat předmět „Etika“, který by mohl tyto vážné mezery ve vzdělání dětí vyplnit. Jsem velmi rád, protože u nás v Polsku jsou diskuse na toto téma teprve v počátku, protože se náboženství povinně vyučuje od 6 – 19 let. Dnešní mladí lidé žijí často ve zjednodušeném virtuálním světě (mobily, počítače, televize atd.), kde není třeba si uvědomovat vztahy mezi minulostí a budoucností, krásou a ošklivostí nebo lží a pravdou. Málo si uvědomují své vlastní kořeny i to, že celá evropská civilizace vyrostla z řecké kultury, římského práva a z křesťanství, které většinou vůbec neznají. Ztrácí se jim tak nejen vztah a úcta ke své zemi, ale i význam slavných obrazů, písemných památek, soch i třeba úsloví jako „gordický uzel, vzít něco od Adama, Sodoma – Gomora atd.“

Pomáhá náboženské vzdělání růst naší víře? Má si člověk klást kritické otázky ohledně své víry, která je přece plná paradoxů a po otázkách přímo volá?

Jak jsem se zmínil na začátku, člověk se vzděláním jen trochu obrousí a dostane se blíž ke svému lidství, které je někdy hluboko skryté vlivem (nejčastěji) nesprávné výchovy. Když totiž rodiče naučí (někdy to sami neumí) mladého člověka přijímat a dávat lidské emoce a city, pak má takový člověk v dospělosti ještě šanci odhalit, co mu zůstalo skryté, v náboženském vzdělání. Každý člověk, který žije bez Boha, žije bez Naděje. Přesto všichni ve svém srdci touhu po Naději nosíme. A každé náboženství je takový pramen Naděje. Člověk díky víře může uslyšet odpovědi na otázky, které jsou skryté v jeho nitru. Ale na některé otázky neexistuje jednoznačná a jednoduchá odpověď. Jen víra nám pomáhá vydržet rozpor těchto otázek, přijmout je a také je postupně chápat. Náš „instinkt víry“ (latinsky *sensus fidei*) nám pomáhá přijmout tyto paradoxní otázky a odpovědět si na ně „jazykem víry“. I to je dar...

Mají rodiče nábožensky vzdělávat své děti i když je přihlásili do výuky náboženství?

V posledním Katolickém týdeníku píše otec Marek Dunda, že za své děti i jejich vzdělání v oblasti náboženství nesou zodpovědnost v první řadě otec a matka. Rodiče si nemohou myslet, že tuto zodpovědnost přenesou jednoduše na paní katechetku, pana faráře či prarodiče.

Co myslíte otče, proč je dnes tak těžké „předávat“ víru svým dětem? V čem jsou největší zádrhele?

Pokud jsou děti vedeny ke správnému životu, rodiče jim opravdu věnují svůj čas, modlí se s nimi, prožívají společně krásu našich křesťanských tradic, jsou jim oporou, vedou je k pomoci druhým, k tomu, aby byly milé k ostatním lidem a pokud sami rodiče vedou obyčejný,

křesťanský dobrý lidský život, pak tím vyprošují u Boha dar víry pro sebe i pro svoje děti. Víra je darem od Boha, za který se musíme modlit a ten, kdo ho má, si ho má vážit, děkovat a prosit za druhé. Většina lidí, kteří se ostatním jeví jako nevěřící, o sobě tvrdí, že věří. Nežijí ale tak, jak chce Bůh, o kterém říkají, že v něj věří. Je to jakoby někdo jezdil autem, říkal, že zná předpisy, ale nikdy je nečetl a jel jak se mu líbí.

A co prarodiče a výchova? Jak moc by měla zbožná babička nebo dědeček zasahovat do výchovy svých vnuků, pokud to rodičům není moc milé?

Jak jsem už řekl, je to především povinnost rodičů, kteří u křtu sv. slíbili, že budou podle své víry děti takto vychovávat. Ale i prarodiče by si měli uvědomit, že byli kdysi rodiči a položit si otázku, jestli opravdu vedli své děti k lásce a lidskosti, anebo tak trochu zapomněli na věčný cíl našeho života... Naučili je, že život nejsou jen pozemské úspěchy a, zabezpečené živobytí, ale že za tím vším je otázka po smyslu a životě věčném? Nezapomněli i oni formovat své děti k lidskosti a k tomu, že existuje něco, co absolutně přesahuje jejich život? Pokud to zanedbali, co můžou očekávat od svých dospělých dětí, které tomu kdysi nenaučili? Proto si často mohou víru svých dětí a vnuků jen přát a modlit se za ni...

Rodiče se často ptají, co mají dělat, když jejich odrostlejší děti odmítají chodit na bohoslužby. Nutit je nebo nenutit?

Já bych se takových rodičů především zeptal: „A kolikrát za týden se spolu modlíte? Kolikrát se spolu bavíte o víře a o tom, co vám osobně dává? A je pro vás neděle rodinným svátkem, ale myslím takovým opravdu náboženským?“ Na bohoslužby by děti a mládež měly chodit rády. S dětmi by se o těchto věcech mělo mluvit odmalička. Když pak přijde puberta, tak děti samozřejmě přemýšlí o smyslu „chození do kostela“, ale jejich výchova jim dává odpověď. Je nutné také vzít v úvahu, že děti vyrůstají v sekularizovaném světě bez víry a často i morálních zásad. Proto je super, když se například děti nebo mládež schází ve „společu“ stejně starých kamarádů, kteří je podpoří a „podrží“, pokud se cítí osamoceni. V kolektivu se mohou podělit o své radosti i starosti a za víru se pak nestydí. Moje maminka mně například vždycky vedla k pravidelné návštěvě kostelíka a sv. zpovědi na první pátek v měsíci. Ještě dnes, když přijede na návštěvu, tak mi připomíná: „Andrzej, nezapomeň... je první pátek...“haha...

...A co Bible? Máme ji spíš studovat nebo se ji modlit

Udělejte si z čtení Bible a její meditace krásnou bohoslužbu. Rožněte svíci, pomodlete se k Duchu Sv. a snažte se meditovat např. nad listy sv. Pavla... A pokud se objeví v mysli nějaké otázky, odpovědi lze hledat v různých odborných člancích, knihách, na internetu nebo se prostě zeptat kněze. Nečíst Písmo Svaté je pro křesťana hřích! Číst Písmo sv. s našimi dětmi je úkol pro rodiče, babičky i dědečky. Na krásných a poučných příbězích z Bible se děti učí rozlišovat dobro a zlo odmalička. Každý křesťan by měl znát minimálně tyto příběhy:

Doporučené pro děti a mládež:

I. Kniha Mojžíšova (Genesis)

Stvoření světa, Kain a Abel, Noe, Věž Babel, Povolání Abraháma, Sodoma a Gomora, Lot a jeho rodina (1-19), Josef a jeho bratři (37-46)

II. Kniha Mojžíšova (Exodus)

Mojžíš, Egyptské rány, Přechod přes moře (1-14), Putování pouští, Desatero a smlouva i ustanovení (16-20), Mojžíš na Boží hoře

Kniha Jozue

Obsazení zaslíbené země, Pád Jericha, Akánova krádež (1-7)

I. Kniha Samuelova

Povolání Samuela (3), David a Goliáš (17)

II. Kniha Samuelova

Hřích a pokání krále Davida (11-12), Pláč Davida nad synem (19)

Pro mládež a dospělé

I. Kniha Královská

Král Šalamoun a stavba Božího chrámu (1-9)

Genesis - Izák (22), Žena pro Izáka (24), **Kniha Ester, Tobijáš, Jú-**

dit, Kniha Job, Žalmy, Přísloví, Kazatel, Kniha moudrosti Kniha Izajáše

Proroctví o Ježíši (5-13), Hospodinův služebník – Ježíš (49-55) Velmi důležité proroctví o Ježíši.

II. Kniha Mojžíšova (Exodus)

Liturgie, ustanovení kněží (24 a dál pro ty, kdo mají rádi dlouhá čtení)

Nový Zákon

Chápu vůbec dnešní málo sečtělé děti pojmy z Bible?

Pro děti je nutností číst Bibli s dospělými, kteří jim poradí, vysvětlí a objasní těžší místa. Je to skvělá příležitost i pro dospělé, si připomenout, co už třeba pozapomněli... Existuje i Bible pro děti s obrázky a vysvětlivkami a mnoho dalších pomůcek. V naší škole také probíhá každý rok znalostní soutěž „Bible a my“, kde si děti mohou své znalosti ověřit v zajímavém testu. Takže možností je mnoho, stačí se jen zajímat.

A jakou roli hraje cestování v náboženském vzdělání?

Samozřejmě, že cestování není nutnou podmínkou pro růst ve víře. Když ale cestujeme, máme možnost poznat nejen místa spojená s křesťanstvím (Svatá Země, místa různých zjevení apod.), ale také se setkat s jinými křesťanskými tradicemi, zvyky a náboženstvími. Vždycky si při takové příležitosti, jako katolický křesťan, více uvědomím, že křesťanský způsob prožívání života z víry je nejbližší našemu srdci a také nejlidštější. Počítá totiž s tím, že člověk je slabý a chybný. Pomocí svátostí ho posiluje a pomáhá mu nezůstávat v chybách a omylech, které by mu mohly zničit život pozemský i věčný. To je pece skvělé, ne?

Otče, děkuji vám za váš čas i odpovědi. Do nového školního roku přeji vám i nám všem a především našim dětem, abychom vytrvali v dobrém na té dobrodružné cestě hledání Boha v našem životě...

Otázky dnes kladla Markéta Otáhalová

Pouť seniorů

V úterý 6.7. se uskutečnil zájezd seniorů z našich tří farností, který pořádal otec Ondřej a Verunka Nováková. Vyrázili jsme v 8 hodin a již od rána nás provázel slabý déšť. První zastavení bylo ve Sloupu, kde sloužil mši svatou náš pan farář. Další zastávkou byl Vranov u Brna, kde nás provedl po celém klášteře jeden z mnichů. Naše poutní cestování jsme zakončili v Křtinách, kde se nám věnoval pan děkan Tomáš Prnka. Zastavili

j sme se také v Žebětíně, kde už nás vyhlížel náš bývalý pan farář Pavel Haluza. Udělil nám svátostné požehnání naší pouťi. Po prohlídce kostela a hospodářství nás otec Pavel pozval do blízké restaurace na malé pohoštění u příležitosti jeho 50. narozenin (23.5.). Tímto chtěl poděkovat za všechny písemné i telefonické gratulace. Zaznělo krásně „Živijó, živijó...“ a všichni přítomní mu plni dojmů popřáli vše nejlepší. Posílení na duchu i na těle jsme se ve večerních hodinách vrátili domů. Už se těšíme na příští pouť seniorů – dá-li Pán Bůh.

Dvě účastnice zájezdu

Nedělní školička pro nejmenší

Nikoho z těch, kdo pravidelně chodí na nedělní mši svatou, nepřekvapí, když po vstupní modlitbě vstane některá z katechetek a odvede si z kostela ty nejmenší děti (některé i s maminkami či tatínky)... Všichni společně odchází na faru, kde si vytváří své vlastní malé společenství. A co se na faře děje? Vždy začínáme znamením kříže a krátkou modlitbou, potom pokračujeme programem přizpůsobeným nejmenším dětem, které většinou ještě neumí ani číst... Povídáme si, vybarvujeme obrázky, vyplňujeme rébusy nebo něco aktivně tvoříme. V prvním roce nedělní školičky jsme se věnovali událostem během liturgického roku, v druhém roce jsme probírali témata evangelií pro danou neděli. Toto naše pravidelné společenství obohacuje a baví jak děti tak nás - katechetky.

A na závěr bych chtěla všechny poprosit: pokud přijdete do našeho kostela na nedělní mši svatou s malým dítětem (které chodí max. do třetí třídy), nebojte se a klidně se k nám přidejte – rádi vás mezi sebou přivítáme!

Nedělní školička pro nejmenší opět začíná v neděli 12.9.2010. Těšíme se na vás, děti!

Za katechetky (Kristýnu, Staňku, Lenku, Kristýnu, Markétu)

Soňa Čejková

Stařeč 2010

Už se pomalu stává tradicí, že se počátkem července vydáváme s dětmi z farností Bořetice, Kobyli a Vrbice na Vysočinu. Ačkoliv je dětský tábor dřina, přináší nám vedoucím radost a hezké prožitky. Letos jsme se sešli ve Stařeči u Třebíče již po čtvrté a počasí nám opravdu přálo, ba stupnice teploměru mohla ukazovat i o nějaký stupínek méně. Fara se naplnila štěbetavými hláskami a dupot na chodbách ohlašoval týden plný dobrodružství a zážitků. My vedoucí se snažíme, aby se děti nejen dobře bavily, ale aby vytvořily spolupracující a tvořivé společenství

táborníků, kteří spolu umí sdílet nejen radost, ale třeba i smutek a bolest. Děti provázely tentokrát biblického Jonáše na jeho útěku před Hospodinem a následném návratu do Nini-

ve. Úkolů a dobrodružství na takové cestě bylo dost. Samozřejmě se dostalo také na táborové zpívání a na koupání. Sice ne v moři jako Jonáš, avšak k tomuto účelu nám stačilo místní koupaliště. Odvahu a statečnost dětí letos již tradičně ověřila noční hra, při které si táborníci uvědomili, že i se statečností ruku v ruce může jít strach. Jde jen o to, abychom ten strach překonali.

Týden na faře uběhl jako voda a já doufám, že se dětem letošní tábor líbil a že si kromě špinavého prádla odvezly také hromadu zážitků. Poděkování patří za všechnu tu dřinu vedou-

cím, kteří se dětem věnují ve svém volném čase a především kuchařům, manželům Jitce a Ladovi Otáhalovým, kteří plnili dětská bříška dobrotami.

Martin Novák

Tak jako každý rok....

.....i letos jsem jela do Žarošic na Mariánskou pouť. Ten den u nás probíhá vždy stejně, dopoledne uvařit a nejpozději v jednu hodinu se začít oblékat do kroje. O půl třetí se sejdeme všichni u fary. Jsou tu tetičky, které nám pěkně nazdobí sochu Panny Marie, farníci a krojovani. My děvčata jsme oblečené pěkně v bílých krojích s věnečkem na hlavě a jsme jako bílé růžičky. Úkolem krojovaných chlapců je nést sochu Panny Marie. Na pouť jezdím už od svých 9 let a vždy se na ni těším. Na to, jak se zase obleču do kroje, jak jdeme v průvodu s celou naší farností a na to, jak se rozezní žarošické zvony na přivítání nás poutníků. Je to nádhera, když pouť končí tím krásným a nezapomenutelným zážitkem-světelným průvodem. Na to se těším opravdu nejvíc, jak všichni krojovani nesou sochy Panny Marie, které jsou nádherně osvětleny. Když jsem poprvé šla na Mariánskou pouť, tak mi bylo těch 9 let a na cestě domů v autobuse jsem se mamky zeptala: „Když jsem zvládla být tak dlouho v tom kroji, tak už můžu být stárkou, že?“ Na to si při každé pouti zavzpomínáme a ještě teď se tomu smějeme.:o)

Marie Otáhalová

Prázdniny začaly na faře...

Poslední odpoledne minulého školního roku patřila fara asi 20ti našim dětem. Celé hodiny jsme strávili hraním před

farou, které jsme prokládali grilováním špekáčků a jiných dobrot na farní zahradě. Večerní program vyvrcholil stezkou odvahy s plněním různých úkolů v okolí hřbitova. První prázdninovou noc jsme si zpestřili filmem v naší KiNaFě a pak už hajdy na kutě do spacáků. Ráno jsme s dětmi přivítaly prázdniny modlitbou a sladkou snídaní:-) ...Škoda, že už skončily...

děti z Farníčku

Prokop Siostrzonek na setkání Annafestu

P.Prokop Siostrzonek OSB, převor-administrátor Břevnovského kláštera, je veřejnosti známý především z televizního

uvádění prvního adventního koncertu, který se tradičně koná v bazilice sv. Markéty v Praze-Břevnově. Někteří farníci měli možnost se s ním blíže poznat na společné pouti po Izraeli loni v listopadu. Byli jsme jeho hosty v Praze, kde pro nás připravil bohatý program a musíme říct, že jako hostitel byl úžasný. I ve svém nabitém programu si dokázal udělat čas a přijet na jih Moravy na setkání mládeže – ANAFEST, za což mu patří náš velký dík. Ve svých promluvách se vesele i vážně dotkl mnoha zajímavých témat. Na jižní Moravě se mu velmi líbilo a my věříme, že letošní návštěva našich farností nebyla poslední.

Primice

Desátého července jsme společně s farníky mnoha farností a s novoknězem Petrem Košuličem z Hustopečí slavili jeho první mši svatou – primiční. Jemný kouř kadidla se přímo mysticky mísil s barevnými odstíny světla procházejícího barevnými okny kostela a lehounce stoupal k nebi společně s nespočetnými modlitbami všech přítomných za novokněze. Na závěr mše svaté nám novokněžské požehnání udělil Petr Košuliš společně s dalšími novokněži.

Hodiny náboženství ve školním roce 2010 /2011

ZŠ Kobylí – pondělí

1. třída	12:15	-	12:45
2. třída	13:00	-	13:30
3. třída	13:30	-	14:15
4.- 5. třída	14:15	-	15:00
6. - 9. třída	15:00	-	15:45

Vyučující katechetka M. Kuchyňková

Víte, že

- naše farnost má vlastní kalendář na rok 2011 se společnou fotkou farníků před věží kostela
- mládež z naší farnosti pomáhala při prázdninových povodních
- je to právě rok, co jsme srdečně přivítali papeže Benedikta XVI. na Moravě
- musíme sledovat ohlášky, protože se blíží změna časů bohoslužeb na zimní režim
- v listopadu se zúčastníme farní pouti do Francie, Portugalska a Španělska?
- -všechny aktuální informace a fotky z akcí najdete na <http://farkob.sweb.cz> ?

Moji drazí,

léto zamávalo na rozloučenou a nejen červeňající se keře šípku nám připomínají, že je konec prázdnin, že čas plyne a že žádnou etapu života nemůžeme zkrátit ani přeskočit. Nejdřív nám musí být deset, aby nám později mohlo být dvacet, třicet.....Napřed musíme dostudovat, abychom pak mohli být úspěšní a užiteční ve svém povolání. Musíme jít životem den za dnem, snít své sny, vytýčit si cíle a pokusit se jich dosáhnout - i když se někdy mohou zdát nedosažitelné, překonávat neúspěchy, zkoušet to znovu a znovu a nikdy nezoufat. Kathy Seligmanová řekla: „Nemůžete dát gól, když nezaujmete správnou pozici. Nemůžete chytit rybu, když nehodíte do vody udici. Nemůžete dosáhnout svých cílů, když se o to nepokusíte“.

Mějme na paměti, že na cestě životem nejsme sami. Máme průvodce, který nás nikdy neopouští - jen je třeba věřit a ucítíme Jeho přítomnost

Váš

Otec Ondřej